

<https://www.demorgen.be/tv-cultuur/bert-gabriels-fileert-als-cabinetard-de-politiek-op-een-scherpe-maar-menselijke-manier~b9e3df55/>

Bert Gabriëls fileert als cabinetard de politiek op een scherpe, maar menselijke manier ★★☆☆☆

Beeld Tessa Kraan

Wie verwacht dat Bert Gabriëls in *Live vanuit de Wetstraat* persoonlijk afrekenet met politici, blijft beter thuis. De grappigste kabinetsmedewerker van het land richt zich liever op de mechanismen die België lamleggen en doet dat met verve.

Jasper Van Loy 27 januari 2025, 03:00

Bert Gabriëls zegt aan het begin van de avond dat hij voor een onmogelijke opdracht staat: iets vertellen over de Belgische politiek zonder dat zijn publiek achteraf met bezwaard gemoed het nachtlampje uitknijpt. De vraag is wie het wél zou kunnen als Gabriëls er niet in slaagt. Politieke podiumhumor is immers een zeldzaamheid in dit land, en in het land der blinden is Gabriëls na drie geslaagde eindejaarsconferenties op z'n minst de kroonprins na Michael Van Peel.

De beste cultuurverhalen, recensies, interviews en tips voor film, series, tv en expo wekelijks in uw mailbox.

Intussen kent hij de macht ook van binnenuit, als jurist op het kabinet voor Asiel en Migratie, eerst bij Sammy Mahdi en daarna bij Nicole de Moor (beiden cd&v). Of zoals Gabriëls hen neerzet in *Live vanuit de Wetstraat*: ‘die met zijn hond’ en ‘die met haar zeshoekige bril’. Die draagt ze om er strenger uit te zien, vertelt hij, “want mensen zien een bril als *kiekendraad* en denken: daar mogen we niet door”.

Gabriëls levert geen diepgaande kritiek op individuele politici, uiteindelijk bijt hij toch een beetje in de handen die hem voeden. Dat voelt niet als een manco, omdat hij precies door zijn achtergrondkennis goed geplaatst is om kritiek te leveren op het systeem.

In de hoek van de scène evoceert hij een kabinetsvergadering, waarin hij probeert te bemiddelen tussen keikoppen die liever zijn doorwrochte dossiers de grond inboren dan elkaar het licht in de ogen te gunnen. Terwijl dat zich ver van de camera’s afspeelt, komen politici zo veel mogelijk in de pers om, dixit Gabriëls, “*reclam* te maken”. Het nieuws over de supernota is vooral *reclam* voor een doodgewone nota: “Ik kan ook aankondigen dat ik een *supermop* heb, maar daarom is het dat nog niet.”

Hij heeft er wel een paar, trouwens. Zijn specialiteit is de mop in twee of drie trappen, waarbij hij tussen neus en lippen nog een punchline lanceert als de lach van zijn eerste grap al door de zaal galmt.

Tegenover het gekrakeel op het kabinet plaatst Gabriëls herkenbare verhalen over zijn eigen leven als single vader. Thuis heeft hij dezelfde taak als in de Wetstraat, besluit hij: met heldere taal dingen van de ander gedaan krijgen. Zijn terugkeer is een even menselijke als scherpe voorstelling geworden, die laat zien dat je ook met een hoopgevend verhaal kan porren waar het pijn doet. De dubbelrol van stalknecht en hof gaat Bert Gabriëls goed af.

Gezien op 23 januari in de Stadsschouwburg, Mechelen.